

partii naleraq

Nuuk, ulloq Marsip 29-t 2016

I medfør af § 37 stk. 1 i forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

- 1. Som anført nedenfor i begrundelsen, lyder det som om at der er tale om Grønland ifølge den videnskabelige artikel beskrevet i bilaget. Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge Naalakkersuisut om hvad de vil gøre for at afhjælpe denne tilstand ift. Den nærmeste fremtid og på længere sigt?**

(Medlem af Inatsisartut, Per Rosing-Petersen, Partii Naleraq)

Begrundelse:

Oversættelse til dansk:

"Neokolonialisme (også Neo-kolonialisme) er en geopolitisk praksis ved brug af kapitalisme, business globalisering og kulturel imperialisme med henblik på at påvirke et land, i stedet for enten direkte militær kontrol eller indirekte politisk kontrol, som eksempelvis, imperialisme og hegemoni. [1] Udtrykket neo - colonialisme blev benyttet første gang af Ghanas præsident Kwame Nkrumah, til at beskrive den socio-økonomiske og politiske kontrol, der kan udøves økonomisk, sprogligt og kulturelt, for derved at fremme sit kolonistens kultur i den neo-kolonialistiske land facilittere en egentlig kulturel assimilation af det koloniserede folk og således åbner den nationale økonomi til de multinationale selskaber i den neo-koloniale land.

I postkoloniale studier, udtrykket neo-kolonialisme beskriver dominans-praxis (sociale, økonomiske, kulturelle) af lande fra den udviklede verden i de respektive interne anliggender i landene i den tredje verden; at på trods af afkoloniseringen, der opstod i kølvandet på Anden Verdenskrig (1939-1945), fortsatte de (tidligere) kolonimagter med at anvende eksisterende og tidligere internationale økonomiske aftaler med deres tidligere koloni lande, for således fortsat at bevare den koloniale kontrol.

En neo-kolonialistisk kritik kan omfatte de facto kolonialisme (imperialistiske eller hegemonisk), og en økonomisk kritik af den uforholdsmæssigt stor engagement i den moderne kapitalistiske forretning i økonomien i et udviklingsland, hvor multinationale selskaber kan fortsætte med at udnytte de naturlige ressourcer i den tidligere koloni; at en sådan økonomisk styring er i sig selv neo-koloniale, og dermed er beslægtet med den imperialistiske og hegemoniske arter af kolonialismen der praktiseres af USA og de britiske imperie, Frankrig og andre europæiske lande, fra det 16. til det 20. århundrede. [2] ideologi og praksis af neo-kolonialisme diskuteres i værker af Jean-Paul Sartre (kolonialisme og Neo-kolonialisme, 1964) [3] og Noam Chomsky (The Washington Connection og Third World fascisme, 1979). [4] "

Da vi og de fleste mere eller mindre kender til Grønlands nuværende tilstand, derfor spørger jeg på baggrund af den videnskabelige skrift som yderligere bekræfter landets udfordrende status, nu hvor det er på tide at gøre noget ved dette problem.

Her er endnu et eksempel beskrevet fra én af de norske aviser, vedhæftet nedenfor:

<http://www.vg.no/nyheter/utenriks/oljelandet-norge/norske-selskaper-tjener-milliarder-i-angola-et-av-verdens-mest-korruppte-land/a/23556706/>

Her vises det at landet som er rigt på ressourcer, udnyttes groft af andre lande og hvor rigdomme tages ud af landet, samtidigt med at landets befolkning er blevet én af de fattigste i verden, selvom deres land er fyldt med rigdomme.

Vi forventer svar inden for 10 arbejdsdage, tak

Bilag:

Jeg har fået denne videnskabelige artikel oversat:

"Neocolonialism (also Neo-colonialism) is the geopolitical practice of using capitalism, business globalization, and cultural imperialism to influence a country, in lieu of either direct military control or indirect political control, i.e. imperialism and hegemony.[1] The term neo-colonialism was coined by Ghanaian president Kwame Nkrumah, to describe the socio-economic and political control that can be exercised economically, linguistically, and culturally, whereby promotion of the culture of the neo-colonist country facilitates the cultural assimilation of the colonised people and thus opens the national economy to the multinational corporations of the neo-colonial country.

In post-colonial studies, the term neo-colonialism describes the domination-praxis (social, economic, cultural) of countries from the developed world in the respective internal affairs of the countries of the developing world; that, despite the decolonisation that occurred in the aftermath of the Second World War (1939–45), the (former) colonial powers continue to apply existing and past international economic arrangements with their former colony countries, and so maintain colonial control. A neo-colonialism critique can include de facto colonialism (imperialist or hegemonic), and an economic critique of the disproportionate involvement of modern capitalist business in the economy of a developing country, whereby multinational corporations continue to exploit the natural resources of the former colony; that such economic control is inherently neo-colonial, and thus is akin to the imperial and hegemonic varieties of colonialism practiced by the United States and the empires of Great Britain, France, and other European countries, from the 16th to the 20th centuries.[2] The ideology and praxis of neo-colonialism are discussed in the works of Jean-Paul Sartre (Colonialism and Neo-colonialism, 1964)[3] and Noam Chomsky (The Washington Connection and Third World Fascism, 1979).[4]"